

v první a vrchního zemského a nejvyššího soudního dvoru ve Vídni v druhé, pokud se týče v třetí stolici zanikla státním převratem a zřízením samostatného Československého státu. Vykonání úkonů substitučního soudu ohledně tuzemských nemovitostí cizozemskými soudy odporovalo by výsostním právům čs. státu a zásadám §§ 94 a násl. úst. listiny o moci soudcovské, pročež bylo dle §u 16 pat. o mimosporném řízení usnesení nižších soudů jako nezákonná zrušiti a soudu první stolice uložit, by vyřídil žádost stěžovatelek o povolení prodeje substitučních nemovitostí ve věci samé.

Čís. 2142.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Odborný poradce Státního pozemkového úřadu není oprávněn ku stížnosti do usnesení o požadovacím právu drobných pachtýřů. Oprávnění nejsou ani ti, jichž nárok na přiděl půdy byl zamítnut, neb o němž přidělové řízení nebylo dosud zahájeno.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1275/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž přiznány byly pachtýři do vlastnictví pozemky, patřící k zabranému majetku, podal dovolací recurs odborný poradce Státního pozemkového úřadu a s ním i ti, kdož žádali za přiděl pozemku, přiznaného pachtýři do vlastnictví.

Nejvyšší soud dovolací recurs odmítl.

D u v o d y:

Josefu P-ovi, důvěrníku a členu poradního sboru, nepřísluší vůbec právo rekursu, poněvadž jest pouhým pomocným orgánem Státního pozemkového úřadu. Pouze tento úřad, po případě jeho obvodová úřadovna byly by mohly v tomto případě, kde se přiděl stal na základě dohody vlastníka s požadovatelem, odporovati, ale Státní pozemkový úřad, jemuž příkazující usnesení rekursního soudu dodatečně bylo doručeno, v zákonné lhůtě nepodal opravného prostředku. Dovolací recurs Josefa P-a byl tedy pro nedostatek oprávnění odmítnut. Totéž platí však i o ostatních stěžovatelích. Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu oznámila dne 27. listopadu 1922 okresnímu soudu, že část pozemku čís. kat. 211/3 v S., označená čís. kat. 211/23, jež požadovateli do vlastnictví byla přiznána, nebyla nikomu přičtena do vnučeného pachtu dle § 63 přidělového zákona, a že o přiděl čís. kat. 211/3 v S. žádali sice v akci R. (rozptýlená půda) mimo jiné též stěžovatelé Josef H. a Václav J., že však jejich nárok byl odborným poradcem, jak patrné z tamních spisů, zamítnut. Nejsou tudíž stěžovatelé ve svých právech a zájmech nikterak dotčeni tím, že pozemek čís. kat. 211/23 v S. byl přidělen požadovateli, a nelze jim dle § 9 nesp. říz. přiznati práva ke stížnosti. Co do pozemku čís. kat. 56/5 ve V. navrhl sice dle oznámení jmenované obvodové komise odborný poradce Státního po-

zemkového úřadu, aby stěžovatelům Františku G-ovi a Janu V-ovi byly z pozemku čís. kat. 56 ve V. přiděleny dílce po 28 a, ale návrhy ty nebyly obvodovou úřadovnou dosud schváleny a přidělové řízení o nich nebylo zahájeno, aniž uchazeči vyzváni, by uzavřeli soukromé dohody s vlastníkem velkostatku; ostatně rekursní soud o p r a v i l usnesení, jímž se tito dva rekurenti snad za stíženy pokládají, v ten smysl, že v y l o u č i l pozemek čís. kat. 56/5 z přidělu, čímž se uvolnil pro akci R, tak že dovolací rekurs v tom směru jest v ů b e c b e z p ř e d m ě t n ý m.

Čís. 2143.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Vypovězená hospodařící osoba nemůže si stěžovati do účinnosti výpovědi proto, že nebyla doručena též opatrovníku svěření. Kterak lze se domáhati nápravy.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1446/22.)

Výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného svěrenského majetku doručil s o u d p r v é s t o l i c e pouze hospodařícímu majiteli, nikoliv též opatrovníku svěření. R e k u r s n í s o u d nevyhověl stížnosti hospodařícího majitele.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost čelí proti tomu, že výpověď nebyla doručena též opatrovníku svěření a potomstva a svěrenským čekatelům. Třeba že vývody rekursního soudu nejsou správný — neboť nelze souhlasiti s jeho míněním, že vypovězený hospodařící držitel svěření jest zároveň dočasným vlastníkem svěrenských nemovitostí, neboť to odporuje předpisům §§ 629, 631, 645 obč. zák., ani s míněním, že výpověď má význam jen pro osobu hospodařící, neboť i kdyby tomu tak bylo, ač není, nebyl by tím odstraněn předpis Šu 18 náhr. zák., že výpověď doručiti je vedle osoby hospodařící i vlastníku, je-li od ní rozdílný, aniž konečně s míněním, že stížnost proti opominutí doručení vlastníku příslušela by tomuto vlastníku a nikoli hospodařícímu držiteli, neboť toto mínění odporuje Šu 20 náhr. zák., který právě nehospodařícího vlastníka ze stížnosti vylučuje a ji jen osobě hospodařící přiznává — přece výrok jest správným a to z těchto důvodů: Výpověď dává Státní pozemkový úřad osobě hospodařící (§ 12 náhr. zák.), které pak přísluší dle § 20 náhr. zák. stížnost proti výpovědi z důvodu, že nebylo šetřeno předpisů §§ 12—25 téhož zák. Poněvadž stížnost přísluší podle toho jen proti výpovědi, přísluší dusledně také jen z duvodu, že nebylo šetřeno předpisu §§ 12 až 25 o v ý p o v ě d i samé, tedy že, ježto tyto předpisy porušiti může jen Státní pozemkový úřad, ježto jen on výpověď dává, S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d opomenul šetřiti některého z nich. Pakliže tedy Státní pozemkový úřad zachoval všechny předpisy cit. §§ o výpovědi, ale soud při doručování výpovědi něco opomněl, co zákon nařizuje, není